

The background is a vibrant, expressive painting. In the center, a boat with a red and white striped hull is depicted on a dark blue, choppy sea. The sky is filled with swirling colors of blue, green, and purple, with a large, bright red sun or moon on the right side. The overall style is impressionistic and dramatic.

David Kühnmund

MÁ CESTA

MÁ CESTA

David Kühnmund

BÁSEŇ JÁ

27. 4. 2003

Hubená postava, dlouhý vlnitý kaštanový vlasy.
Jemný ženský rysy, modré oči, husté obočí, malé uši, plné
rty, bílé zuby,
velké sny a spousta přání. Strach z budoucnosti, ze smrti,
to mějte na paměti.

Já!

Kdo jsem?

Co jsem?

Ani sám to nevím,

vím jen to, že jsem teď tady a mám tuhle masku,
hraju divadlo bez scénáře, něco a někoho hledám v
zrcadle.

Když se do něj každý ráno podívám, nevidím, neslyším,
nevnímám,

jen jsem sám se svým obrazem, co nelze napodobit,
reprodukovat, ani prodat.

Nejde pořád kopat do těch, co leží na zemi.

Bojím se usnouti, však když se ráno probudím, nikdo se ke mně netulí a naopak.

Píši básně, někdy je mi špatně, jindy krásně, to pak vidím jasně.

Do školy nechodím, to je asi špatně, když to osud rozhodl za mě.

I teď je mi špatně a nevím proč?

Hlavou mi běží stále tatáž jedna myšlenka,

kteřá mi říká

skoč!

Ale kam?

Je vůbec kam?

Nebo je můj život jeden velkej klam?

O to hůře, když ona je tam a já jsem tady sám.

NENÍ SÁM SEBOU

26. 4. 2003

Není s tebou, když ho potřebuješ.

Není se mnou, když ho potřebuju.

Možná jsem naivní a hloupý,

nešťastný a smutný,

chci lásku brát, chci na vás srát a přitom vás mám všechny
rád,

je zmatený, nemá se rád.

Možná je naivní a hloupý,

neumí se přát a rovnýma nohama na zemi stát.

Nemá se rád a potřebuje se litovat,

snažte se ho pochopit, snažte se ho milovat.

FILOZOFIE O BYTÍ

11. 2. 2003

Proč jsem se narodil?

Proč vypadám, jak vypadám?

Proč mluvím, chodím, cítím, konám?

Proč jsme?

Kdo a co jsme?

Proč je proč?

Co je proč?

Kdo řídí slovo proč,

že se každé malé dítě ptá proč?

Mít spousty otázek a odpovídat si na ně sám?

Jsme vůbec svobodní a mocní?

Nebo sami sobě nebezpečný?

Proč jsme na sebe zlí?

Vzít vše co tenhle život nabízí,

neměli právo, se špatně vyspat.

Neměli právo, vás poslat do plynové komory.

Neměli právo vám brát vaše bohy.

Neměli právo si říkat lidi.

Neměli právo, ubližovat nevinným, čistým duším jako jsou děti.

Neměli právo říct: kdo jste, co jste, jak vypadáte, co smíte a co teď uděláte.

Už žádný války!

Už žádný hraní na vojáky.

Už žádná genocida, msta.

Už žádná krvavá ústa.

Už žádná zlomená srdce dívek, sestřiček, bratrů, tátů a matek.

Proč se navzájem zabíjíme?

Proč zkoušíme trpělivost přírody?

Proč vypadáme jako nepovedený výtvar sebe sama?

Můžu filozofovat na téma proč celou věčnost,
ale k čemu to vše bude?

CHTĚL BYCH BÝT

Chtěl být věštcem.

Chtěl bych být větrem,
co rozfouká tvé vlasy.

Chtěl bych být poklopцем u tvých kalhot.

Chtěl bych být psem,
co hlídá spánek u tvých nohou.

Chtěl bych pod tvou sukni
a pak níž a níž.

Chtěl bych být snem,
který o mně sníš.

Chtěl bych být kobercem,
po kterém se procházíš.